

(המשך מעמוד 47)

בקאן שקול כנגד עשרה. עומדים לך בתור להציג משלהם ביום אחד לינדוי אנדרסון (בית-חולים בריטניה), מיכלאנג'לו אנטוניוני (זיהוייה של אשה) וים ונדרס (האמט) וביניהם אפשר לראות, בארבע קטיגוריות אחרות, סרטים של צעירים, העושים חשך בן-ינפש עם עצמם ועם השנים של מהר-מות הסטודנטים ב-68' (למות בגיל 30, הסרט על מישל רקנאטי, מנהיגה-הסטודנטים טים הצרפתי, שהתאבד לפני שלוש שנים). סרט תעודי על ז'אק ברל שעשה פרדריק רוסיף, או סרט תעודי אחר על איליה קאזאן. ועוד סרטים של אנשים ידועים פחות על אנשים לא ידועים כלל או על בעיות שנדמה כאילו אינן קיימות אלא בפסטיבל. אבל כמו שמסתבר, זהו אחד המקורות הפוריים ביותר למחשבה מכל הורמים, רק לבוא, לראות ולשמע. וזהו רק התחלת הסקירה.

אכזרות וזקנות השחקניות אן מרגרט וגלנדה ג'קסון כפי שהן נראות בסרטו של אלן בריג'ס, "החיל חוזר". הסרט מספר על סרן בצבא הבריטי, אחרי מלחמת העולם הראשונה, אשר חוזר לחיות את העבר.

המצח'יקאן אחד היפנים המיקצועיים של הריב" יורה, הנתן מדי שנה את ה"הופעה" שלו בפסטיבל קאן. הוא מורד עליידי השוטרים מפתח ארמון

הנדון

(המשך קמחוד 37)

האיש היסתיכוני — יונוי כאלג'ירי, כריתו כמצרי, ספרדי כלבנוני — מחשיב את סיגנון-החיים יותר מאשר את הטכנור לוגיה, את הגימוס יותר מאשר את הייצור, את חדות-החיים יותר מאשר את חדות-ההישג. הוא ממחר פחות. יש לו זמן. הוא נעים יותר מאשר עמיתו הגרמני, ומשיג פחות.

כל זה בולט מאוד כאשר הרבה אנשים יסתיכוניים יושבים ביחד, דנים ביחד, מבלים ביחד.

האם מבחינה זן, הישראלים שזי ימינו הם עם יסתיכוני?

אפשר להשיב על כך תשובה פשיטנית, שיש בה הרבה מן האמת. האשרדנזים לא. הספרדים כן.

אדם כמו ידידי המנוח, אליהו אלישר, איש האצולה הספרדית בירושלים, יכול היה לייצג בוועידה זו את יוון, את דרום-איטליה או את דרום-צרפת, שלא לדבר על ספרד, מצריים או פלסטין, ולא רק מבחינת חזונו החיצוני, אלא גם מבחינת התנהגותו, סיגנון-חיו, נועם-הליכותיו. הוא היה אציל אמיתי, איש-כבוד, איש הנימוסים המושלמים. קשה לי לתאר אותו לעצמי כמנהל קרייצור של סאנק המרכבה. ואם ינחיו לאש מבני עדות-המזרח לנהל קרייצור כזה, בוודאי יאלץ לוותר על נועם-ההליכות וקצב-החיים של אבותיו, לטובת "מירוץ העכברושים" האמריקאי.

דיברתי על נושא זה עם שרה-תרבות האיטלקי, מאוריו סקוטי, הדומה בפניו לאהרון אבו-הצירא.

הוא עמד על תופעה איטלקית, שיש לה דמיון רב לבעיית-העדות שזנו: העימות בין הצמון והדרום.

המגף האיטלקי, ובעיקר הכדורגל הי סיצילי, דומים לנוף הארץ. אך עמק-הפז בצפון הוא נוף אירופי מובהק. כאשר נוסעים מבולוניה צפונה, הצבעים משתנים, וגם בני-האדם, בן-מילאנו הוא, "אשכנזי", בעוד שבן-פאלרמו הוא, "ספרדי" (הספרד דים אכן שלטו באי זה, כפי ששלטו בו הערבים לפנייהם).

בטורינו הומה הייצור, כמו בקריית-הפלדה במיפרק-חיפה. ואילו נאפולי דומה יותר לעכו העתיקה, העיר היסתיכונית ביותר במדינת-ישראל. (אכלתי השבוע במיסעדה של אבו-כריסטו על המזח בעכו, ונזכרתי במיסעדה שבה אכלתי כמה ימים לפני כן מאכלים דומים על חוף ימה של פיריאוס).

השר האיטלקי אמר לי שהאיטלקים הצפוניים מביטים לעבר אירופה, אך האי-טלקים הדרומיים מחפשים את השילוב בין אירופה והעולם השלישי ושואפים לדרישה צפוני-דרומי בין המדינות הי מתועשות והמדינות המתפתחות.

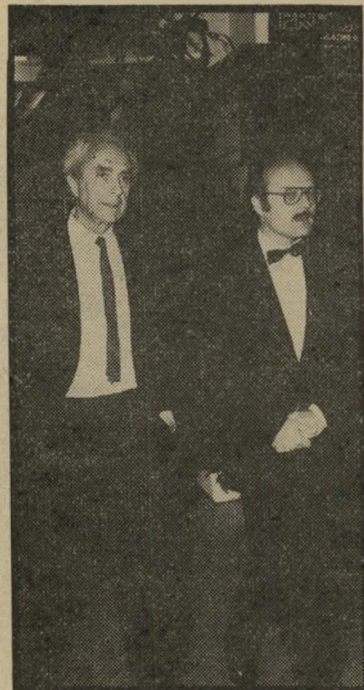
ענה על דעתי שזה צריך להיות גם תפקידם של בני-עדות-המזרח והספרדים בישראל, כאשר יתפסו את המקום הראוי להם בעשייה המחשבתית והמדינית של מדינת-תנו.

אבותינו, שבאו ארצה, לא רצו להקים כאן מדינה מיוחדת-יכונית, וגם לא מדינה יסתיכונית. הם חלמו על מדינה אירופית חדשה, על גרמניה-שלי-המיוחדת-יכון, על אמריקה חדשה.

אבל אנחנו יושבים בארץ יסתיכונית, במקום-היפגש בין שלוש יבשות, שלוש דתות, שתי מעצמות-העל ושלושה גושים (אירופה המערבית, אירופה המיוחדת ור העולם הערבי). יתר על כן: העם הישראלי החדש מורכב עתה, חצי-כחצי, מיוצאי ארצות אירופה המרכזית והמיוחדת ויוצאי ארצות היסתיכוני האיסלאם.

יש לנו מה לתרום לעמי היים-התיכון — הדינאמיות הישראלית שזנו. ויש לנו הרבה מה לקבל מהם. זה יוכל להיות שילוב נהדר.

הבי'איים פולקר שלנדרוף (ממושקף) ומיכל' אנגילו אנטוניוני בהגיעם לירב הפתיחה.

למות בגיל 30 סרט צרפתי מרתק, המשלב תעודה ודרמה על מישל רקנאטי, מנהיג הסטודנטים במהומות 1968 בצרפת, הנראה כאן נואם באסיפת סטודנטים. הסרט זכה בפרס מיוחד בפסטיבל.